

JEFF CREEPY

SUPERMALS

DINS EL RETRAT PERVERS

Estrella Polar

SUPERMALS ONS

JEFF CREEPY
DINS EL RETRAT PERVERS

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Dentro del retrato perverso*

© del text: Carlos Abreu Fetter, 2018

© de les il·lustracions: Pol Cunyat, 2018

© de la traducció: Àlex Gombau, 2018

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u., Estrella Polar, 2018

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: octubre del 2018

ISBN: 978-84-9137-636-1

Dipòsit legal: B. 20.209-2018

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

— **B**é, què et sembla? Una monada *n'est-ce pas?*
L'Emily i la mare contemplaven el vell edifici de pedra grisa, de dos pisos, amb teulada de pissarra i una xemeneia de maons. A cada planta hi havia dos miradors amb tres finestrals alts i estrets que tenien els marcs de fusta corcats. El jardí, per anomenar-lo d'alguna manera, era un terreny cobert de matolls amb un gronxador en una banda. La mansió es trobava dalt d'un turó des d'on es dominava tota la població de Downsbury.

—Em fa venir mal rotllo... —va mussitar l'Emily.

—Però si és una preciositat! —va dir la mare, somrient—. Una petita joia d'altres temps. *C'est magnifique!* Un parell de retocs i quedarà com nova.

La Jane era entusiasta del bricolatge i les reformes, cosa que els anava bé per estalviar-se diners en lampistes i paletes. Tot i això, a l'Emily li feia l'efecte que allà hi caldrien més d'«un parell de retocs».

—A més, hi haurà espai de sobres per penjar-hi les teves pintures —va afegir la mare—. Quedarà d'allò més *chic*...

—Apa, mama! No són prou bones per penjar-les enlloc —va objectar l'Emily.

—Algun dia ho seran, *ma chérie*. Bé, ajuda'm a descarregar —va demanar la mare, tombant-se

cap a la furgoneta que havia llogat per a la mudança, i es va posar a treure caixes de la part del darrere.

L'oncle avi Rupert, que l'Emily amb prou feines havia conegut, havia mort feia poques setmanes i, com que no tenia fills, la Jane n'havia heretat aquella mansió atrotinada. Havia estat molt oportú, ja que el propietari del pis on vivien a la capital els volia apujar el lloguer. El casalot estava deshabitat des de feia anys; en Rupert només l'havia comprat com a inversió.

L'Emily hi va donar una altra ullada i va sentir un calfred. Li provocava una sensació estranya.

Es va treure de la butxaca el mòbil que la mare li havia comprat («perquè et comunicis amb els compis i no et sentis soleta a la nova ciutat», li havia dit), va fer una foto a la mansió i la va enviar a en Jim.

La Jane, sostenint una pila de caixes amb una mà, va obrir la porta amb una enorme clau de ferro i va passar cap a dins. L'Emily va entrar-hi rere seu, amb el cavallet de pintura i l'estoig d'aquarel·les, i es va aturar en sec.

Era a l'entrada d'una espaiosa sala amb terra de fusta. Cortines gruixudes de vellut granat tapaven les finestres. Hi havia uns quants mobles entapissats amb una tela d'un verd fosc. Tot era ple de pols. Del sostre de fusta, en penjava un gegantí llum d'aranya amb braços de bronze i centenars de peces de vidre. Una escalinata amb alguns esglaons escantellats o torçats pujava a la primera planta. Tots els racons i angles estaven envaïts de fils blancs, llargs i fins. L'Emily va arrufar el nas amb repulsió. Teranyines.

De sobte, va notar que li vibrava el telèfon. Un missatge d'en Jim.

*Com mola la foto! Viureu a la mansió de Dràcula?
Dormir en un taüt deu ser una passada!*

En Jim, sempre fent brometes. L'Emily va tecler una resposta:

Doncs espera a veure com és per dins.

Va obrir l'aplicació de la càmera, va alçar el mòbil i va disparar. El flaix va il·luminar el vestíbul una fracció de segon.

—En fas fotos per presumir davant dels amics?
Que cuqui! —va dir la mare, deixant unes caixes.

—Si de cas, només davant d'en Jim, mama —va replicar l'Emily, irritada—. No en tinc més, d'amics.

—Doncs segur que aquí en faràs molts. És un poble guai —va apuntar la Jane.

—Sí, i tant —va remugar l'Emily. Se li regirava l'estómac només de pensar que, en pocs dies, començaria a anar a l'escola nova. No volia fer amics nous. Volia que la deixessin en pau, com quan vivien a la capital. Volia dur una vida normal.

Va donar un altre cop d'ull a aquella sala desgavellada i se li van enfonsar les espatlles, desanimada. Dur una vida normal en aquell lloc no seria fàcil. El mòbil va vibrar de nou. Era un altre missatge d'en Jim.

Que acollidor. L'indret ideal per ressuscitar morts. Recorda'm que no et visiti mai.

De tota manera, l'Emily tampoc no hi comptava, que la visités. Tot i que Downsburry no era lluny de la capital, a en Jim no li agradava sortir de casa, i encara menys del barri. S'estimava més quedar-se a l'habitació potinejant els seus invents electrònics. Així i tot, l'Emily el trobaria a faltar.

—Alegra aquesta cara, *ma chérie*! —li va etzibar la mare, en entrar per la porta carregada amb més caixes—. És cert que la casa està una mica bruta, però no t'amoïnis: això ho netegem en un tres i no res. Amb un drap, un plomall, una escombra... i *voilà*!

—Si el garrepa de l'oncle Rupert hagués pagat algú perquè la netegés de tant en tant... —va protestar l'Emily.

—No parlis així de l'oncle Rupert! —La Jane es va ajupir al davant de l'Emily i la va subjectar per les espatlles, mirant-la als ulls—. Escolta, sé que això no és fàcil per a tu, *chouchounette*. Però, què et dic sempre? Eh? Què et diu la mama?

—«Que cal ser sempre positives» —va recitar l'Emily de mala gana.

—Tot és qüestió d'aclimatar-se. Ja ho veuràs: serem com un parell de princesetes al seu castell. L'Elsa i l'Anna a Arandelle!

A l'Emily se li va escapar el riure.

—Princesetes? No siguis cursi!

—I tu no siguis insolent, *ma petite cocotte* —va dir la Jane, acaronent-li la galta. Després de di-

positar les caixes al costat de les altres, va sortir novament cap a la furgoneta.

L'Emily no sabia per què a la seva mare li agradava utilitzar tantes expressions en francès. Al cap i a la fi, només havia estat a França un cap de setmana, i a Eurodisney.

Es va passejar per la sala mirant al seu voltant. En veure la lleixa de la llar de foc, es va fixar que hi havia uns objectes al damunt. S'hi va acostar per estudiar-los: un ullal, una bola brillant d'un color negre intens, una ploma negra i grisa, i una cosa allargada i peluda, segurament la cua d'algun animal. A l'Emily, allò la va esgarriar. Qui voldria tenir uns guarniments com aquells a casa seva? Quina mena de gent havia viscut allà?

Tot d'una, la foscor li va semblar insuportable. Es va apropar a una de les cortines i la va descórrer perquè entrés una mica de llum.

Els raigs de sol que es van escolar per la finestra van fer brillar dos cercles grocs rere les caixes: un parell d'ulls. De cop i volta, es va sentir un xiscle, i una ombra fosca, amb una filera de dents esmolades, se li va abalançar tombant la pila de caixes.